Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1883. 32te Aargang.

Tale af Ældste Daniel H. Wells,

i Assembly Hall, Saltsøstad, den 6te Okt. 1882.

Det er med en vis Grad af Glæde, at jeg i Dag fremstaar for Eder, for at bære mit Vidnesbyrd til hvad vi have hørt, nemlig Sandhedens evige Evangelium; thi jeg ved, at „Mormonismen" er lige saa sand i Dag, som nogensinde, og at Gud ikke har forsaget sit Folk. Det er sandt, at vi leve i en vigtig Tidsalder, og at Profeternes Ord blive opfyldte og da Israels Gud vil oprette og grundfæste sit Rige paa Jorden, indføre sin Religion og sine Love. Jeg ved, at dette Værk vil blive udført ved Hjælp af hans Børn, at disse, som leve i denne Tid, ville have det ærede Privilegium at blive hædrede Redskaber i Guds Hænder, i at opfylde hans Hensigter, og med Hensyn til Oprettelsen af hans Rige, for aldrig mere at kuldkastes; dersom vi blot ville lade Herren arbejde ved Hjælp af os, dersom vi blot ville arbejde i Forening med ham, adlyde hans Love og virke under hans Styrelse. Vi ere blevne tilbageholdte fra at fremkomme i Aandernes Verden, indtil den Dag og Tid, da det evige Evangelium skulde blive gjengivet, paa det vi maatte blive forundt det Privilegium at faa en Haand med i dette de sidste Dages store og herlige Værk. Det er ikke et blindt Tilfælde hos Herren; han vidste hvad han gjorde, da han aabenbarede sig for sin Tjener Joseph Smith, han vidste at han vilde annamme hans Evangelium, samt at der befandtes Aander paa Jorden, som ogsaa vilde annamme det, naar det blev dem tilbudt. Dette Evangelium blev forkastet i Jesu Dage, man korsfæstede ham og fordrev hans Præstedømme fra Jorden. Menneskenes Børns Hjærter ere af samme Natur i Dag, enten i større eller mindre Grad; men der findes dog dem som ere komne frem i denne Uddeling, hvilke annamme Evangeliet med Glæde, naar det bliver forkyndt for dem. Hvad enten de Mennesker, som levede paa Jorden paa den Tid, da Evangeliet ikke fandtes her, ville have troet det eller ikke, er jeg ikke i Stand til at kunne sige. Lad det være nok at sige, at eftersom det ikke blev aabenbaret for dem, havde de ingen Lejlighed til at forkaste det, samt at saadanne, som vilde have annammet det hvis

det havde blevet forkyndt dem i Kjødet, ville ifølge Guds vise Anordning faa Lejlighed til at annamme det i Aanden.

Vi, saa vel som alle Mennesker, ere kaldte til dette Værk. Der er sagt, at „Mange ere kaldte, men Faa ere udvalgte"; men Alle ere kaldte, og det er deres velsignede Privilegium at laane en Haand til at forfremme dette Rige, om de ønske at gjøre saa, og hvis de ville forblive trofaste til den Kaldelse, hvormed de ere kaldte, da vil Tiden komme, da de ogsaa ville blive udvalgte Redskaber til at repræsentere dette Rige og opretholde Sandheds- og Retfærdigheds Principper, saaledes, som de ere os aabenbarede gjennem den levende Guds Aand og Indflydelse, formedelst det er Alles Privilegium at bære Vidnesbyrd. Et Menneskes Dømmekraft vil undertiden blive paavirket af Vægten af dets Vidnesbyrd, hvad enten det vil indrømme Evangeliet eller ikke; hvad enten det er villigt til at bekjende Herren og offentliggjøre sin Tro eller ikke. Jeg tror der findes Mange, hvis Dømmekraft og Overbevisningen er bleven stadfæstet formedelst Vægten af det Vidnesbyrd de have erholdt, hvilke dog ikke have været villige til at bekjende Sandheden, og offentlig omtale deres Tro paa det hellige Evangelium. Naar en Person annammer det evige Evangelium — hvilket synes at være upopulært nu, ligesom i andre Tidsaldre, — enten det vil vedblive at være saaledes kjender jeg ikke — udfordres der et temmeligt stærkt moralsk Mod til at opoffre sine forrige Omgivelser i Livet; hans Ejendom, sociale Stilling og gode Navn og Rygte samt enhver ønskelig Ting henhørende til dette Liv. Der findes dog Aander her i Forkrænkeligheden, som ikke frygte for at møde disse Følger, saadanne, som formedelst Oprigtighed af Hjærtet have annammet dette Vidnesbyrd, og som ikke frygte for at opstaa og frembære det i Modstanderens Paasyn. Det er for en Sidste Dages Hellig en Livsaffære, at efterleve sin Religion det er ikke et Øjebliks Begejstring, der i høj Grad opflammer Sindet i en Time, en Dag eller Uge i en eller anden langtrækkende Forsamling eller under en eller anden besynderlig Indflydelse, men som Dag efter Dag, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, saa længe som Livet vedvarer, seer en Sidste Dages Hellig ikke en Time eller Øjeblik, da han vil være i Stand til at kunne aflægge sin Rustning, eller tilsidesætte sin Religion. Det er den som bliver trofast til Enden, der har Forjættelse om at arve Saliggjørelse. Ordet „trofast" er der, og vi kunne ganske naturligt forvente at ville have til at udstaa Noget. Gud ønsker et prøvet Folk, og Alle ville blive sat paa Prøve paa en eller anden Maade. Til visse Tider kunne Ting blive prøvende for Folk, som ikke ville blive det til andre Tider. Ting kunne prøve nogle Mennesker, som ikke ville have mindste Virkning paa andre. Gud fører sit Folk gjennem mangfoldige Slags Forandringer, paa det Alle maa kunne blive prøvede, og I kunne stole paa, at Enhver som kommer til dette Punkt gjennem deres Vandring i Livet, ville blive prøvet til Hjærtets inderste. Jeg har hørt somme Folk udbryde: „O, at jeg havde været med i Zions Lejr, og gjennem Forfølgelserne i Missouri, og at jeg havde været med de Hellige i Illinois o. s. v., jeg kan love alle Sidste Dages Hellige, at dersom de ville blive trofaste, ville de blive prøvede tilstrækkeligt før de blive færdige; og desto nærmere de leve til Gud, desto haardere vil han maaske prøve dem; de kunne være for-

vissede om, at de ville blive haardt prøvede, hvis de forblive trofaste. Der er, og vil blive en Lejlighed for Alle til at prøve deres Trofasthed over for deres Gud samt til deres Brødre og Evangeliet, som vi have annammet. Dersom en Person i det Øjeblik Prøvelsen kommer forlader Vejen, hvad bliver der da af hans Trofasthed, og hvor er den? Beviser det ikke for Guds Engle og alle gode Mennesker, at han har ingen Trofasthed og Bestemthed? Det hedder sig at staa trofast og standhaftig gjennem enhver Prøve, og overvinde enhver Hindring der bringer Belønningen; ikke tilladende Noget at opstille sig som en Skillevæg imellem os og Herren eller Evangeliet, som vi have annammet; eller imellem os og Præstedømmet, der under Guds Vejledelse styrer hans Kirke og Rige paa Jorden; det hedder sig at fremtræde som Sandhedens Forsvarere og frembære Evangeliets Principper i denne onde og ugudelige Verden. Det fordrer Prøve, og Herren ønsker et Folk paa hvilket han kan stole. Han kunde ikke tildele sit Rige i dets Magt og Fylde, i dets Kraft og Herlighed til et Folk, hvilket han ikke kan stole paa, at det besad tilstrækkelig Trofasthed til at kunne holde det i Ærbødighed, som han har anbetroet dem for hans Sags Skyld.

Jeg er ofte bleven adspurgt: „Naar vil Riget blive givet til den Højestes Hellige?" dertil har jeg altid svaret saaledes: Saa snart som Herren befinder, at han har et Folk paa Jorden, der vil opholde og understøtte samme Rige, et Folk, der vil blive i Stand til at varetage dets Interesser og udvikle dets Indflydelse paa Jorden; naar han indseer, at han har et saadant Folk paa Jorden, som vil blive urokkeligt og trofast til ham, et Folk, som ikke vil overgive Riget i Djævelens Skjød, da, og ikke før, vil han give Riget til den „Højestes Hellige" i dets Kraft og Indflydelse, naar det skal opfylde hele Jorden. Forjættelsen er: At denne Verdens Riger skulle blive vor Guds og Krists, blive givet til den Højestes Hellige og bestaa for evigt. Da er Tiden paa hvilken vi kunne forvente det, og det vilde ikke være rimeligt, at forvente det før. Det beror derfor i en høj Grad paa Folket selv, naar Tiden vil komme, da Riget, omtalt af Daniel, skal blive overgivet i Guds Helliges Hænder. Naar vi have vist os trofaste under alle Omstændigheder, som maatte opkomme, og seet os i Stand til at kunne stride og overvinde enhver Vanskelighed, som truer med at forstyrre vor Fred og Velfærd, samt overkomme alle Hindringer, der maatte have til Formaal at standse Rigets Fremgang paa Jorden, da vilde vor himmelske Fader have Tillid til os og maatte see sig i Stand til at kunne stole paa os; og det er Herrens Villie at dette skulde ske. Dersom vi som et Folk ikke holde os selv i Beredskab tilligemed alt, hvad vi eje at lægges paa Alteret i Overensstemmelse med vor Mesters Villie for Opbyggelsen af hans Rige her paa Jorden, vil han fremdeles fortsætte sit Værk og erhverve sig Andre til Udførelsen af sine Hensigter, thi han ønsker et Folk som vil gjøre det. Jeg mener ikke at sige, at han vil fortsætte og lade dette Folk tilbage, nej; fra dette Folks Midte vil opstaa det saa meget omtalte Folk, og Riget vil ikke blive taget fra os og givet til et andet Folk; det er for sent paa Dagen eftersom det allerede har begyndt at voxe, og vil fremdeles udsprede sig og tiltage i Styrke. Dette Rige har voxet hurtigt, uagtet vi sommetider maaske kunne tænke, at det voxer sagte, og at den Almægtiges Hensigter blive langsomt udførte; men den Tid vil komme, da dette

Folk en fyrretyve Aar længere frem i Tiden vil kunne see tilbage og udbryde: Hvor forunderligt, hvor hastigt Tiden er bortfaret, hvor hurtigt har dette Rige ikke tiltaget, og hvor mægtigt det er blevet paa Jorden! Vi kunne i Dag see tilbage paa den Tid, da vi vare bosatte i Missouri, og dersom en Mand den Gang vilde have forudsagt det Fremskridt vi siden have gjort, vilde han uden Tvivl have blevet betragtet som en Sværmer, og langt mindre kunde han ved sin egen Visdom forudsige det hurtige Fremskridt og Velstand, som dette Folk er blevet ledsaget af, samt den Magt og Styrke, vi i hin korte Tid have opnaaet. Vi burde derfor fatte Mod og stræbe fremad, og vedblive at assistere de hellige Principper, hvilke i vore Dage ere blevne aabenbarede for vor Reformation og Saliggjørelse; thi disse Principper have en reformerende Kraft, og de ville foraarsage den største Reformation som Herren har udført blandt Menneskenes Børn. Naar vi overveje dette Værks Beskaffenhed og dets Resultat iblandt Menneskene, vil det meget passende kunne benævnes „Reformation", det er Reformation og Gjenoprettelse; det bringer os tilbage til de første Principper, til den sande Troes Renhed; Reformation fra de Ugudeliges Rækker, fra de paa Jorden herskende Onder.

Verden har forsaget Gud, den har ikke mindste sand Forstaaelse om Guddommens Karakter; den kjender ikke den sande og levende Gud mere end disse Lampestager. Den gaar i Blinde, dyrkende en indbildt Gud, et Noget, til hvilket den intet kjender, blindede af deres Lærere, og de synes at være tilfredse i deres Tilstand. De tale om deres Kollegier, deres theologiske Seminarier og andre Lærdomsinstituter; de ere simpelthen Maskiner — Legemer uden Aand —; det er umuligt for dem at fremføre een Linie Bibelbeviser som Gyldighed for deres guddommelige Oprindelse, dette har været dem umuligt siden Apostlerne hensovede, og ville ikke blive i Stand dertil saalænge Verden staar; de have det ikke og kunne derfor ikke fremkomme med det; de fornægte aabenlyst Aabenbaring fra Gud, det egentlig livgivende Element af alle inspirerede Skrifter, eftersom Intet uden det kan producere Skrifterne. Selve Bibelen bestaar af Aabenbaringer, givne af Gud til sine Tjenere fra Tid til anden. Mænd talte ligesom de bleve paavirkede af den Helligaand, og det blev skrevet til Fordel for Efterkommerne, og blev saaledes Herrens Ord til os. Lige siden Apostlerne døde har der ikke fremdeles været givet videre Lys Himlene have været tillukte og ingen Kommunikation har fundet Sted mellem Herren og „Dem i de lange Klæder" (see Mark. 12, 38) eller til Nogen i denne Slægt, indtil Herren aabenbarede sig, og talte til Joseph Smith. Hvorfor talte han til ham? En Aarsag var, at han bad til Herren i Tro, troende at han vilde høre ham. Han saa, at Religionerne paa hans Tid vare mange; de vare forskjellige, enhver gjørende Fordring paa at være paa Herrens Vej. Han vidste ikke til hvilken han skulde føje sig, og dog ønskede han at slutte sig til een af de mange, som den Gang existerede, og i denne Sindstilstand befandt han sig, da han læste Apostlen Jakobs Skrifter, som siger: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han beder af Gud som giver Alle gjerne og bebrejder Ingen, og det skal blive ham givet" (Jak. 1. Kap.). Han kom frem for Herren med et ydmygt og oprigtigt Hjærte, og derfor hørte Herren hans Bøn. Baade Herren og hans Søn viste sig for ham, og blandt andet befalede ham ikke at

forene sig med nogen af de religiøse Samfund, samt at ingen af dem var den rette, at de vare Menneskers Systemer, og ikke Guds. Joseph var dumdristig nok til at fortælle det, og dette var tilstrækkeligt til at paaføre ham den professionelle Kristendoms Fjendskab, og i Særdeleshed disses i „de lange Klæder", hvis Undersundighed derved sattes i Fare, og deres Fjendskab har fra den Tid til nærværende, vedligeholdt sig ligesom vor Væxt som et Folk har tiltaget; og vi forvente, at dette Fjendskab fra deres Side vil fremdeles fortsættes, indtil Guds Rige skal triumfere paa Jorden, og Gud den retfærdige Dommer og hans Folk skal blive anerkjendt. Vi forstaa meget vel Aarsagen, hvorfor vi ere forskudte af Verden: Vi ere paa et højere moralsk Standpunkt; og ligeledes med Hensyn til Sandhedens Principper, end de ere, og Verden veed meget vel, at vi ere dem overlegne i enhver Henseende med Hensyn til Livets Principper og Intelligents. Djævelen ved det, og han indskyder i deres Hjærter, som ere onde, og disse, som ere bedragne ved hans List, at hade os af den Aarsag. Deres Fjendskab er ikke optændt imod os paa Grund af vor Ugudelighed, thi de kunne ikke sætte deres Finger paa en Linie af Beskyldninger for Ugudelighed fremført mod de Sidste Dages Hellige som et Folk; uagtet mangen En, der handler forkert, for hvilket han behøver at omvende sig, og gjøre de „første Gjerninger" om igjen, eller blive afskaaren af Kirken; men hvad Samfundet eller Kirken angaar, kunne vore Fjender ikke sætte deres Finger paa den første ugudelige Handling, der kan blive fremført imod os som sandfærdig. Sagen er, at vi ere som en Forsmædelse for dem, og de føle det; deres Vrede er optændt imod os, og de ønske at bortfjærne det hellige Præstedømme fra Jordens Overflade. Hvo ere disse som fabrikere de Løgne der blive cirkulerede om dette Folk? De blive udrugede og anvendte som Vaaben imod os af Nutidens Gejstlighed: og det er en uomstødelig Sandhed, at Menneskene ville hellere tro Løgnen end Sandheden, og denne Klasse Mennesker i Særdeleshed, ere beskjæftigede med at udrydde Guds Værk fra Jorden samt hans Retfærdighed, som den tilkjendegives gjennem hans Folk og hans Præstedømmes Fuldmagt, som nu existerer paa Jorden. Dette er Satan meget ængsteligt for at faa trampet under Fødder, ligesom han tilforn har gjort, men dette lader sig ikke gjøre denne Gang — det er temmelig sent paa Dagen. Riget har fæstet for dybe Rødder nedad, og bærer Frugt opad; det er for stærkt til at skulle kunne nedtrampes. De kunne bringe halvtresindstyve Millioner imod os, men hvad vil det betyde? Om de bringe den hele Verden, hvad Forskjel? Jeg nærer aldeles ingen Frygt for Guds Riges endelige Sejr i disse sidste Dage, thi dets Grundvold er allerede befæstet saa vidt, som vi ere komne; derfor kan der ikke lades mindste Tvivl i hverken Eders Sind eller mit, at eftersom hans Rige er oprettet vort Arbejde jo vil blive kronet med Held, indtil Tiden kommer, da Frelseren skal komme i Majestæt og Herlighed og regjere fra Floden til Jordens Ende. Jeg ved dette, ligesaa vide I og al Israel. Herren ved, at dette er Hensigten, Djævelen ved det ogsaa, og dette er Aarsagen til at Gejstligheden i saa Henseende er optændt af Vrede. Dette store Sidste Dages Værk vil blive forkortet og paaskyndet i Overensstemmelse med det Folks Tro, som er delagtig i dets Forfremmelse. Om vi derfor bede Herren om at fremskynde sit Værk og Zions Forløsning

og Opbyggelsen af det store og herlige Tempel, blive fuldført til den højeste Guds Navn, og hans Herlighed hvile paa det i Skikkelse af en Sky om Dagen og en Ildslue om Natten, lad os da ikke forglemme, at vore Handlinger komme i Overensstemmelse med vore Ønsker; lad os leve saaledes, at vi kunne nedkalde Himlens Velsignelser over os; thi dersom vi ere trofaste i alle Ting og ere forenede ville Velsignelserne ikke blive tilbageholdte fra os. Herren har ved Pagt forbundet sig til at høre sine trofaste Børns Bønner. Vi have et Exempel i Mormons Bog paa en Mand, som øvede saa overordentlig stor Tro, at hans Syn kunde ikke forhindres fra at skue bag Sløret, hvor han saa Herren, og blev der forløst fra Fald. Herren er fuldkommen villig til at tildele sine Børn Velsignelser og grundfæste sit Rige paa Jorden, lige saa villig som hans Folk ønsker det, og naar som helst han befinder at have et Folk paa Jorden, paa hvilket han kan udøse disse Velsignelser, da vil det komme; vi behøve ikke at frygte i denne Henseende, og i Virkeligheden tilflyde de os nu saa hurtigt, som vi kunne i Retfærdighed modtage dem, og jeg tænker sommetider de komme for hurtigt for Mange. Naar jeg har seet Mænd i denne Kirke, hvilke have opnaaet til Magt og Indflydelse formedelst Rigdom, synes det som om Herren ikke kan lade Menneskene blive rige, uden at de jo ogsaa strax blive „fede", begynde at hovmode sig og gaa over til Djævelen. Betragt saadanne Mænds Historie fra Begyndelsen af, see hvorledes de have baaret sig ad. De have maaske vandret ret for en Tid, i Særdeleshed medens de vare i en mindre bemidlet Stilling med Hensyn til denne Verdens Midler; men efter at de ere blevne rige, hvor ere de da blevne af? Vi have saa at sige seet dem strøet i en Linie langs den Vej vi som en Kirke have vandret; have de forladt Kirken? Jeg kunde nævne Tilfælde efter Tilfælde af denne Slags ifølge min egen Erfaring, og I ville kunne erindre mange flere end jeg. Dette er ikke nødvendig at skulle være saaledes. Maaden hvorpaa alle saadanne Tilfælde kunne afhjælpes er den samme, som anvistes den unge rige Mand, som kom til Jesus, nemlig: „Sælg alt det Du har, og giv de Fattige det, kom saa og følg mig og Du skal have et Liggendefæ i Himlen, som Møl og Rust ikke kan fortære og Tyvehaand ikke kunne gjennembryde og stjæle;" dette er Maaden. Dersom en Mand bliver velsignet af Herren, er det derfor nødvendigt at han skulde lade sin Rigdom gjøre Skilsmisse imellem sig og sin Gud? Om han gjør vil han lide Skibbrud paa Troen. Det er Gud ligegyldigt, hvor megen Rigdom en Mand bedsider, saalænge han anvender sin Rigdom for Opbyggelsen af hans Rige og Forfremmelsen af hans Hensigter paa Jorden; men naar han bliver begjærlig og tillader sine Midler at gjøre Skilsmisse imellem ham og sin Gud, da bliver hans Rigdom til Fordærvelse for hans Sjæl, han forsager sin Gud og forglemmer snart Aarsagen, hvorfor Rigdommen blev ham givet. I Stedet for at anvende sine Midler paa den Maade, det af Herren var bestemt i det de bleve skjænkede, skraber han til sig selv, og en Begjærlighedsaand betager ham og han er da færdig til at bortbytte sin Religion for urene Øjemed. Det er sørgeligt for en Mand i denne Kirke at blive rig, hvis han ikke kan føle som om han kunde lægge alle Ting paa Altret, for, om nødvendigt, at blive anvendt for vor Guds Sag paa Jorden; dette er hver sand Sidste Dags Helligs Pligt. Dersom Herren finder det nødvendigt, vil

han fratage sine Tjenere Alt, for at prøve dem. Menneskene burde i Virkeligheden fornægte sig selv enhver Ting for at vise Hengivenhed til Guds Værk, for derved at bevise, at alt andet er kun Tomhed, sammenlignet med Evangeliet Kristus har aabenbaret til os, sigende i sit Hjærte: „Jeg for En, er bestemt paa ikke at vide andet til Salighed end Jesus Kristus og ham korsfæstet; jeg er bestemt paa først at søge Guds Rige og hans Retfærdighed, og det øvrige fornødne skal blive tillagt." Dette var Frelserens Forjættelse til sine Disciple og i en vis Forstand kommer det med større Vished til de Sidste Dages Hellige end til disse, som levede fordum, fordi denne er en forskjellig Uddeling, nemlig Tidernes Fyldes Husholdning.

(Fortsættes.)

Babylon og Babels Taarn.

Den store berømte Stad Babylon var 17 danske Mile i Omkreds og omgivet af en Mur, 300 Fod høj og 100 Fod tyk, befæstet med 250 Taarne, som vare 75 Fod højere end selve Murene, og havde 100 svære Kobberporte med Jærnbomme, 25 paa hver Side. Muren var omgivet af en Grav, som var beklædt med samme Materiale hvoraf Murene vare opførte, nemlig brændte Sten med Asfalt-Forbindning og fyldt med Vand fra Eufrat. I Staden stod Belustemplet, som var ⅛ dansk Mil i Omkreds og omtrent 750 Fod højt. Den hele Bygning bestod af 8 Etager af forskjellige Farver. Paa det øverste Taarn var anbragt et Kapel, hvori var opført et Guldbillede, 40 Fod højt, af den kaldæiske „Jove" eller „Belus", og i dette Kapel holdt Belusdyrkerne deres fornemste Andagter. Ovenpaa det Hele var indrettet et astronomisk Observatorium. Taarnet siges at være opført af solbrændte Mursten, hvilke paa Grund af Lerets Beskaffenhed skal have overgaaet al anden Slags Tegl i Kvalitet, hvilket bevises ved hine gamle Ruiners Holdbarhed. Stadens 50 Gader løb i rette Vinkler og vare hver 3¾ danske Mile lange. De hængende Haver lod Nebukadnezar bygge for at fornøje sin Dronning, som var fra det bjærgfulde Landskab Ekbatana. Disse Haver hvilede paa uhyre Piller i en terrassefo rmig Skikkelse. Der voxte alle Slags Buske og Blomster, og Træer indtil 50 Fod høje og 4 Fod i Gjennemsnit. En paa den højeste Terrasse anbragt Vandbeholder, som forsynedes fra Floden Eufrat ved Hjælp af en Maskine, vandede den ganske Haveudstrækning.

De forfærdelige Spaadomme, udtalte af de hebræiske Profeter imod hin grusomme ugudelige Stad, ere alle gaaede bogstavelig i Opfyldelse. Dens Paladser ere blevne Opholdssteder for Ugler og væmmeligt Kryb, ligesom forudsagt af Profeten Esaias (see 13. Kap.) Saaledes taler Historien højt og slaaende til Nutidens stolte Generationer, forvissende os om, at Guds Vrede hviler paa alle som ere ugudelige, samt at den tidlig eller sildig vil overrumple dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

En Epistel
til Ældsterne fra Zion, og de Hellige i den europæiske Missîon.

Elskelige Brødre og Søstre! Det er ifølge Herrens Styrelse faldet i min Lod, at blive udsendt af hans bemyndigede Tjenere til at arbejde iblandt Eder for Sandhedens Udspredelse; Principper, som ere blevne gjengivne Jorden i disse de sidste Dage. Efter to Aars Fraværelse er Præsident Carrington vendt tilbage til sit Hjem i Utah, og under Præstedømmets Vejledelse i Zion bliver det derfor min Pligt, at indtage den ansvarsfulde Stilling, som ved hans Hjemrejse blev ledig, hvilket jeg, ved Eders forenede Tro og Bønner, har til Hensigt at gjøre efter de Evner, hvilke Gud vor himmelske Fader har forundt mig.

Emigrationstiden for forrige Aar er tilendebragt, og vore Rækker paa denne Side Atlanterhavet ere blevne betydeligt fortyndede, idet mange af vore Venner have forladt disse Lande, og blevne hjemsamlede til Zion. Vi have nu — som Missionærer — adskillige Maaneder for os, hvilke uagtet de ikke ere de mest fordelagtige med Hensyn til Udførelsen af vort Arbejde, dog maatte befindes at kunne anvendes til Udførelsen af meget Godt. Vi have kun faa Midler til vor Raadighed til at leje Forsamlingslokaler for, og Vejret paa denne Aarstid er sjeldent af den Beskaffenhed, at offentlige Forsamlinger kunne afholdes under aaben Himmel*; men vi kunne og burde rejse fra Hus til Hus, altid søgende at stifte Bekjendtskab med Folket, bortvende Fordomme fra deres Sind, og lære dem Livets og Saliggjørelsens Principper. Ved saaledes at gaa fra Dør til Dør, søgende en Introduktion saavidt muligt, kunne vi maaske bevirke, at mangt et Hjærte blødgjøres, hvilket nu paa Grund af falske Rygter og Fordomme ere forbittrede imod os, og paa denne Maade saa Retfærdighedens Sæd hos Saadanne, som med Glæde ville modtage Evangeliet, naar det en Gang bliver fremlagt og forklaret for dem; og selv om vi blot saa Sæden, og om den fæster Rod i „god Jord" kunne maaske andre af Herrens Tjenere i sin Tid komme til samme Egn, og i hans hellige Navn høste Frugter af den Sæd I plantede ved samme Magt og Autoritet. Ved at gjøre dette ville vi maaske finde ganske faa Lejligheder, hvilke om passende anvendte dog maaske kunne benyttes til Opbyggelsen af smaa Grene paa Steder, som nu ere blottede for Hellige. Men selv om vi skulde fejle i dette, kunne vi alligevel opfylde Loven, og gjennemføre Hensigten med vor Mission, nemlig at forkynde Evangeliet for al Skabningen og give hver Sjæl det Privilegium, at annamme eller forkaste Evangeliet, Livets og Saliggjørelsens Plan. Om vi ikke omvende og døbe saa mange som vi kunne ønske, bør vi alligevel ikke føle os forsagte; det er en Dag til Advarsel saa vel som Omvendelse, og alle Mennesker kunne og skulle advares, paa det de kunne efterlades uden Undskyldning.

* Naar Aarstid og Vejr tillader det, plejer man i England at afholde Forsamlinger under aaben Himmel.

Det er de Helliges Pligter, saa vel som alle Ældstes, at tage virksom Del i dette vigtige Værk, saa vidt de ere i Stand og skikkede dertil; thi det bør hver Sjæl som er bleven advaret, at advare sin Næste og anvende alle mulige Forsøg paa at fremme Kristi Sag og opbygge Guds Rige. Det er vor Pligt at leve saaledes, at Herrens Aand kan finde Bolig i vore Hjærter, da og ikke før, ville vi blive i Stand til at bringe dens trøstende Indflydelse til Andres Hjærter. Ingen Mand kan prædike Kristi Evangelium til nogen videre Nytte, med mindre han besidder Aanden og Kraften deraf. De som ere meget heldige i at overbevise Andre, ere Saadanne, som selv ere overbeviste, uagtet de maaske kunne mangle „høje Ord" og elegant Talemaade, saa ere de dog i Stand til at foraarsage, at Andre komme til at føle som de føle selv. Vi kunne med Herrens Aand i vore Hjærter mene det alvorligt, naar vi forkynde Evangeliet, men ikke foruden den; ved den kunne vi finde Glæde og Lyksalighed i vore Virkekredse, ligemeget hvor vor Lod saa end maatte blive kastet. Enten vi arbejde paa rige Marker, samlende en overflødig Høst af Sjæle som vor Belønning, eller vi sanke spredte Neg og Ax paa Marker, hvor Arbejderne har gaaet over mange Gange; enten vi vandre gjennem Stæder, Byer eller adspredte Beboelsessteder, besøgende paa vor Vej den Rige i Slottet og den Fattige i Hytten; over grønne Skove og Marker om Sommeren eller bevægende sig gjennem Vinterens Kulde og Storme, vandrende over Land eller sejlende over Sø, vil kun foraarsage en ringe Forskjel til den Herrens Tjener, som lever i sine Pligters Opfyldelse. Ingen Umage burde spares i det vi søge efter oprigtige Sjæle, og bevidne for ham eller hende, om det mægtige Værk, hvilket er blevet paabegyndt i disse de sidste Dage, som Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til hans Tjenere i forbigangne Tidsaldre.

Som Ældster kom vi ikke her for at gjøre vor egen Villie, men hans, som sendte os. Vi burde ikke lade os nøje med simpelthen at henslide vore to eller tre Aars Missionstid, indtil Tiden kommer for vor Afløsning; vi ere her paa det at alle Mennesker, med hvem vi komme i Berørelse, maatte blive advarede, og vore Klæder rensede fra denne Slægts Blod. Ingen af os har Raad til at være ledig, eller forsømme en eneste Lejlighed til at gjøre Godt i denne, eller nogen anden Henseende. Det skulde være vor Glæde, naar vor Missionstid er udrunden og vi hæderligt blive afløste, at vi da kunne føle, at vi ikke tillod os at lade os nøje med at blive indskrænkede til at følge de gamle fortrampede Stier, men derimod banede os Vej ind til nye Marker, oprettede nye Grene, samt stolende paa Herren, Intet frygtende, uden hans Mishag, og at vi saaledes bleve Redskaber til at udrette meget Godt, da kunne vi føle, at vi have udført vore Pligter, og medens vi give Herren Æren, kunne vi vende hjem, følende taknemmelige til ham for vort Held og den uvurderlige Erfaring vi have vundet. Intet giver større Tilfredsstillelse end Ens egen Samvittighed, den Helligaands Forsikring om at vi have anvendt alle vore Gaver og Velsignelser efter bedste Evne i vor himmelske Faders Tjeneste, samt at han har antaget de Opofrelser vi have gjort.

Udstræk derfor Seglen og høst, thi Høsten er fuldstændig moden! Arbejd, medens det hedder Dag, thi der kommer en Nat, da Ingen kan arbejde; da Arbejderne ville blive udsamlede fra Vingaarden, og Nationerne overladte til Herrens Tugtelse, i hans egen Maade og Tid. Som vi allerede have bemærket burde

de Hellige ihukomme, at de i Forening med de Ældste have en Andel at udføre, saalænge som de forblive i disse Lande, og endogsaa efter at de ere hjemsamlede til Zion. En oprigtig og retfærdig Vandel i deres Levnet, vil blive tydelige Vidnesbyrd til deres Omgivelser om Sandheden af deres Religion, hvilken har foraarsaget, at de ere blevne saaledes. De burde være villige, endogsaa ængstelige, hvilket mange af dem ere, til at føde, klæde og logere Herrens Tjenere, naar de trænge til saadan Assistance, for saa vidt, som det er dem muligt, og da søge til Herren for deres Belønning, og ikke til Mennesket. Han siger selv: „Hvad som I have gjort imod en af disse mine mindste Brødre, det have I og gjort mod mig," og dette finder lige Anvendelse i alle Tilfælde, hvad enten den Behandling en Ældste faar er venlig eller uvenlig. Nu er derfor Tiden til at gjøre Godt, denne Lejlighed vil maaske ikke oftere gives; vær forvissede om, Brødre og Søstre, at Alt vil en Gang blive belønnet, og det hverken mere eller mindre end efter Fortjeneste, samt at enhver Gjerning, hvad enten udført eller ikke, enten her eller hisset, være sig ond eller god, vil erholde sin tilsvarende Belønning.

At Gud, vor himmelske Fader, vil velsigne og bevare Eder trofaste til hans Sag, er en oprigtig Bøn af

Eders Broder i Evangeliet
John H. Smith.

Kirkeskikkes Oprindelse.

Det er uden Tvivl en almindelig Mening iblandt Lægfolk, at Kirkeceremonierne, saaledes som de nu udføres, alletider have existeret i samme Form, og bleve nedarvede fra den oprindelige Kristi Menighed; men ved en nøjagtig Undersøgelse i Kirke- og Reformationshistorier befinder man sig overbevist om, at mange af de nu brugelige Kirkeskikke ikke alene slet ikke brugtes i den kristne Kirkes første Periode, men at man i Virkeligheden Tid efter anden tog sig den Frihed, saa at sige, til næsten aldeles at afskaffe de af Herren og hans Apostler brugelige evangeliske Ordinantser. Meget kunde siges om Kirkens faldne Tilstand efter Apostlenes Død, men af Mangel paa Plads see vi os nødsagede til, at indskrænke os til de vigtigste Punkter, og skulle blot henlede Læserens Opmærksomhed paa den bogstavelige Opfyldelse af Apostlen Pauli Ord, naar han siger: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal efter hvad der kildrer deres Øren; og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." 2. Tim. 4, 3, 4. See ogsaa 2. Tes. 2, 1—12, hvilket nedenstaaende Udtog af E. Evalds Tidsregister og J. L. Rohmans Reformationshistorie udtrykkelig beviser:

„Daaben forrettedes oprindelig ved Neddyppelse, d. e. den Omvendte blev nedladt helt under Vandet, men en offentlig Bekjendelse affordredes af den, som fremstillede sig til Daab. Man brugte at døbe baade Voxne og Børn, endog i det 5te Aarhundrede e. Kr. E. E. Side 64 og 138 II. Part.

Aar 112 forordnede Biskop Evaristus

i Rom, at ingen Ægtevielse skulde anerkjendes for gyldig, naar den ikke blev forrettet af en Præst. E. E. Side 66 II. P.

Aar 122 indførte Bisp Alexander i Rom Vievandet, og forordnede, at man skulde blande Vand i Vin ved Sakramentet. E. E. Side 67 II. P.

Aar 152 befalede Bisp Hyginus Kirkeindvielse, og Faddere ved Daaben. E. E. Side 69 II. P.

Aar 170 forordnede Bisp Anicetus i Rom, at Brudgom og Brud skulde ægtevies i Kirkerne. E. E. Side 71 II. P.

Skriftermaal indførtes omtr. Aar 230. E. E. Side 81 II. P.

Helgendyrkelse og Afdødes Forbønner indføres Aar 241. E. E. Side 83 II. P.

Paa en Bispsynode i Kartago, approberedes Barnedaaben Aar 252. E. E. Side 87, II. P.

Aar 300 indførte man Altere og Messe, samtidigt begyndte Munkevæsenet. E. E. Side 95—98 II. P.

Aar 314 begyndte man at opføre prægtige Kirker, og foretage Pilegrimsreiser. E. E. Side 103 II. P.

Aar 340 begyndte man at opføre Klostre. E. E. Side 109 II. P.

Aar 400 begyndte Geistligheden at bruge særegne og kostbare Ornater, sattes i stor Ære og erholdt stor Magt. E. E. Side 140 II. P.

Aar 427 begyndte man at bruge Korsets Tegn, og udskjære Kors i Kirkerne. E. E. Side 176 II. P.

Aar 500 bestemtes Fasten at skulle vare i 40 Dage før Paaske, og forordnedes det, at man kun maatte bruge visse Slags Spise og Drikke. E. E. Side 177 II. P.

I Begyndelsen af Aar 600 begyndte Geistligheden at bruge Messehagler. Bisperne begyndte at bruge dalmatisk Kjole, samt Ring og Stav. E. E. Side 208 II. P.

Aar 604 forordnede Bisp Sabianus i Rom at indføre Kirkeklokker. E. E. Side 211 II. P.

Aar 657 forbød Bisp Eugenius Geistligheden at leve i Ægteskab. E. E. Side 222 II. P.

Aar 671 forordnede Pave Vitulian at bruge Orgel og Musik i Kirkerne, samt befalede at bruge det latinske Sprog i Gudstjenesten. E. E. 224 II. P.

Aar 887 indførte Pave Euginius den Anden, Vandprøven. E. E. Side 273 II. P.

Aar 968 blev Klokkedaab forordnet af Pave Johannes den Fjortende. E. E. 328 II. P.

Aar 1324 befalede Pave Johannes den To og Tyvende, at man efter Ringningen skulde slaa de saakaldte tre Bedeslag. Denne Pave indførte ogsaa den Skik at sælge Syndsforladelse for Penge. E. E. Side 548 II. P.

Aar 1722 indførtes Konfirmationen i Würtemberg. I Danmark blev den først indført af Kong Kristian den Sjette, den 13de Januar 1736. E. E. Side 895 II. P.

Ved Reformationens Indførelse i Danmark bestemtes det i den første Kirkeordinants, at: „Daabshandlingen skulde begynde med en Paamindelse om Daabens Ypperlighed og derpaa aabnes med Exorcismen. Denne var en fra den „gamle Kirke" nedarvet Formular, der grundede sig paa den Overtro, at Barnet før dets Daab var besat af Djævelen, som ved dennes Oplæsning skulde uddrives. Adskillige protestantiske Præster i Danmark synes i Reformationstiden, at have afskaffet den, men da Luther beholdt den, var det rimeligvis Aarsagen til, at den atter blev indført ved

Kirkeordinantsen. Kristian den Fjerde satte sig imod denne Formular, og da hans Datter Prindsesse Elisabeth skulde døbes befalede Kongen Biskop Windstrup, at udelade Exorcismen (see Pontoppidans Pastorale Side 332—34), men først efter mange Stridigheder og Forhandlinger derom blev Exorcismen først afskaffet den 7de Maj 1783, fordi — som det hedder — den var uden Grund i Skriften, modbydelig, overtroisk og længe havde været til Forargelse for Mange. (J. L. Rohmans Reformationshistorie Side 204.)

Angaaende den hellige Nadvere blev det i det første Kirkeritual foreslaaet, at Præsten ved Sakramentets Uddeling skulde sige: „Tag hen og æd, dette er Herrens Legeme"; og: „Tag hen og drik, dette er det ny Testamentes Blod, som udgydes for Dig"; men ved det sidste Gjennemsyn blev det foreslaaet, at Intet skulde siges under Uddelingen, efterdi det var sagt i Forvejen i Indstiftelsesordene, hvilket ogsaa blev antaget. Side 205.

Da ovenstaaende Kirkeritual blev misbilliget af Mange, besluttede Kongen at tage samme under Overvejelse i en Forsamling af Rigets Superintendenter, som afholdtes i Kjøbenhavn 1540. Ifølge den forrige Ordinants gik Kommunikanterne ved Nadveren omkring Alteret og modtoge Brødet paa den ene. og Vinen paa den anden Side af dette, uden at Præsten sagde Noget under Uddelingen. Nu blev denne Maade forandret saaledes, at Kommunikanterne skulle knæle foran Alteret, Mændene til højre og Kvinderne til venstre Side, samt at Præsten under Uddelingen skulde sige: „Annammer Jesu Kristi Legeme! Annammer Jesu Kristi Blod!" En lignende Forsamling afholdtes i Ribe 1542, som bivaanedes af Kongen i egen Person. I denne blev Maaden ved Præstevalg ogsaa nøjere bestemt o. s. v. (J. L. Rohmans Reformationshistorie, Side 216).

Af Ovenstaaende seer man, hvorledes Pauli Ord — 2. Tim 4. 3—4, paa det bestemteste er bleven opfyldt, og endnu vedblive Menneskene at leve i Usikkerhed om den rette og sande Vej; de „lære altid og kunne ikke komme til Sandhedens Erkjendelse", uden at tage Hensyn til de daarlige Resultater, hvilke ere Følgerne af at være underkastet et uinspireret Præstedømmes Vejledning.

I Aaret 1858 døde i Westminster Arbejdshus en gammel Mand, der i et Tidsrum af ni Aar paatog sig at være Gudfader til et Tusinde Børn, alle fødte i Arbejdshuset; han modtog hver Gang han forrettede denne Tjeneste en lille Godtgjørelse fra Sogneautoriteterne.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 128.)

Nævnte Vinter (1836—37) og paafølgende Foraar kan betragtes som en af de mærkværdigste Perioder i Kirkens Historie, naar tages i Betragtning Begavelserne og Lærdommene, som gaves i Templet, samt det derpaa følgende Frafald fra Kirken. Den 13de April 1837 indgik jeg i Ægteskab med Phoebe Whitmore Carter, og modtog min patriarkalske Velsignelse under

Joseph Smiths Faders Hænder to Dage senere.

Efter som jeg af Guds Aand følte tilskyndet til at tage en Mission til Forøerne, beliggende Øst for Maines Kyst, en Øgruppe, til hvilken jeg ikke kjendte det mindste. Jeg tilkjendegav mine Følelser for Apostlene og de raadede mig til at gaa. Da jeg følte, at det var min Pligt at udføre denne Mission forblev jeg ikke hjemme et Aar efter at have ægtet en Hustru, saa som Mose Lov vilde have tilladt; til det Modsatte begyndte jeg paa Rejsen en Maaned efter at Vielsen fandt Sted, efterladende min Hustru hos Søster Hale, hos hvem hun bestemte sig til at forblive for en Tid. Jeg forlod Kirtland i Nydelsen af en god Aand, i Selskab med Ældste Jonathan Hale og gik til Fairport, hvor vi traf sammen med Ældste Milton Holmes. Der gik vi om Bord paa Damperen „Sandusky" og sejlede til Buffalo, derfra til Syrakus ad Ejre Kanal. Derfra marscherede vi til Richland Osvego Co. N. Y., hvor jeg mødte mine to Brødre, hvilke jeg ikke havde seet i flere Aar. Efter at have tilbragt Natten der, fortsatte vi Rejsen til Sacketts Havn, satte over Ontariesøen paa Damperen „Oneida" til Kingston i øvre Kanada; derfra pr. Dampskib til Jones Fall og vandrede derfra til Bastard, Leeds Co. Vi fandt der en Gren af Kirken, over hvilken John E. Page og James Blaksley præsiderede. Vi fulgte med dem til deres Forsamlingssted og overværede en Konference tilligemed dem, ved hvilken Lejlighed tre hundrede Medlemmer bleve repræsenterede. Tredive Brødre bleve ordinerede til Præstedømmet, hvilken Ordination jeg forrettede i Forening med Ældste Wm. Draper; de vare ialt 7 Ældster, 9 Præster, 11 Lærere og 5 Diaconer. I dette Møde bleve vi flere Gange opfordrede til at tale, og ved Slutningen bleve vi opfordrede til at administrere til en Kvinde, som var besat af onde Aander; til visse Tider blev hun stum og forfærdeligt plaget af de onde Aander; hun troede paa Jesus, samt at vi vare hans Tjenere, og ønskede at vi skulde administrere til hende, hvorpaa vi vare fire Ældster, som lagde vore Hænder paa hendes Hoved og i Jesu Navn bød vi det Onde at forlade hende, hvilket ogsaa øjeblikkeligt skete, og Kvinden opstod og prisede Gud af Glæde, thi i Overensstemmelse med hendes Tro blev hun helbredet fra denne Stund. Et sygt Barn blev ligeledes helbredet ved Haandspaalæggelse og Bøn i Overensstemmelse med Guds Ord. Vi rejste derpaa tredive Mile til Fods til en anden Gren, og besøgte de Hellige i Leeds, hvor vi mødte sammen med Ældsterne John Gordon og John Snider. Vi afholdt der en Forsamling og bar vort Vidnesbyrd til Folket. Medens vi opholdt os der, kom en Søster Carn til os og bad os om at administrere til hendes syge Børn, som vare meget daarlige; det ene, et Pattebarn, laa for Døden; jeg tog det paa mine Arme, medens Ældsterne lagde deres Hænder paa det og det blev helbredet fra denne Time, hvorpaa jeg gav det tilbage til dets Moder. Dernæst lagde vi vore Hænder paa det andet, hvilket ogsaa blev helbredet. Dette skete ved Guds Kraft i Jesu Navn, og Forældrene prisede Gud for hans store Godhed imod dem.

Vi forlod derpaa de Hellige paa dette Sted og begav os paa Rejsen tilbage til Kingston; sejlede over Ontariosøen i Selskab med Brødrene Isak Russel, John Godson og John Snider. Det syntes som Broder Russel bestandig var plaget af onde Aander, hvilke ogsaa fulgte ham, da han kort efter begav sig

paa sin Mission til England, hvor Apostlerne Orson Hyde og Heber C. Kimball maatte udstaa en svær Dyst med dem, idet de administrerede til ham, som Broder Kimball ogsaa har berettet i sin Dagbog. Brødrene Russel, Godson og Snider fulgte med os til Schenectady, hvor de toge Afsked med os og fortsatte Rejsen til New York, for der at møde sammen med Ældsterne Kimball og Hyde paa deres Mission til England. Vi fortsatte vor Rejse til Albany, fra hvilket Sted vi rejste til Fods til Canaan i Conn. hvor vi fandt en Gren af Kirken, indbefattende Jesse og Julius Moses og Francis R. Benedict. Vi afholdt en Todagesforsamling med de Hellige derssteds; jeg ordinerede Julius Moses og Francis K. Benedict til Ældster. Efter at have afholdt adskillige Forsamlinger i Byen Colebrook og besøgt min Søster Eunice, som holdt Skole der i Nabolaget. Jeg begav mig derpaa til min Fødeby Avon, hvor jeg besøgte mange af mine fordums Venner og Slægtninge samt min Moder Bulatis' Grav, som døde den 11te Juni 1808 i sit 26de Aar; følgende Vers fandtes indskreven paa hendes Gravsten:

En yndig Skikkelse
Et ædelt Hjærte,
En venlig Mage, uden Skrømt;
Retfærdig i Handlemaade
Tro til sin Ven,
Elsket gjennem Livet,
Begrædt ved sin Død*.

Ved Aftenstid begav jeg mig til Farmington, beliggende en 6 Mile borte, hvor min Fader Aphek Woodruff boede, med hvem jeg en Gang endnu havde den Glæde at mødes, ligesaa min Stedmoder, da jeg ikke havde seet dem i syv Aar; de modtoge mig med megen Venlighed og det var en glædelig Sammenkomst. Efter at have tilbragt et Par Dage hos min Fader vendte jeg tilbage til Avon, hvor Størsteparten af mine Slægtninge boede; jeg havde en Forsamling med dem og den 12te Juni 1837 døbte jeg min Onkel Ozem Woodruff tilligemed hans Hustru Hannah og hans Søn John, og vi glædede os tilsammen, thi det var Opfyldelsen af en Drøm jeg havde i Aaret 1818, da jeg var 11 Aar gammel. Den 15de Juni afholdt jeg Forsamling hos min Onkel Adna Hart; jeg havde der den store Glæde at møde min Hustru, som var ankommen fra Kirtland for at møde mig og rejse i mit Selskab til hendes Faders Hjem i Scarboro, Maine. Disse som vare tilstede for at høre mig tale vare for det meste fordums Venner og Naboer, samt mine Slægtninge; efter Mødets Slutning begav vi os til Farmington og tilbragte Natten i Selskab med min Fader, Stedmoder, Søster og Hustru; Ældste Hale var ogsaa i vort Selskab. Den 19de Juli forlod Br. Hale os for at besøge sine Slægtninge og Venner i New Rowly Mass. og samme Dags Aften afholdt jeg en Forsamling i et Methodistkapel i Farmington; de Tilstedeværende vare saadanne, som jeg i min Ungdom var bekjendt med. De Forsamlede syntes at være tilfredse med Lærdommen som jeg fremsatte og opfordrede mig til at holde nok et Foredrag, men jeg ønskede at fortsætte min Rejse, hvorfor jeg den 20de Juli tog Afsked med min Fader og Slægtninge og tilligemed min Hustru tog jeg med Posten til Hartford. Da vi ved vor Ankomst dertil ikke vare i Stand til at kunne fortsætte Rejsen tilsammen, betalte jeg for min Hustrus Rejse med Posten til Rowley, Mass. hvor der fandtes en af Kirkens Grene, over

* Frit oversat.

hvilken Broder Nathaniel Holmes præsiderede; jeg fortsatte Rejsen til Fods. Første Dag marscherede jeg to og halvtredsindstyve Mile, anden Dag otte og fyrgetyve og tredie Dag sex og tredive Mile, ialt et hundrede og sex og tredive Mile i 2½ Dag.

Efter min Ankomst til Rowley forblev jeg der i otte Dage, og i nævnte Tidsrum afholdt jeg Forsamlinger, besøgte de Hellige o. s. v. og forlød nævnte Sted den 1ste August. I Selskab med Ældste Hale og min Hustru besøgte jeg hendes Fader Egra Carter og Familie i Scorbora Maine, hvilket var første Gang jeg nogensinde saa nogen af hendes Slægtninge; vi bleve venligt modtagne. Det var da et Aar siden min Hustru forlod sit Hjem. Jeg tilbragte en Uges Tid hos min Hustrus Slægtninge, og medens jeg under mit Ophold dersteds en Dag tog en Rotur tilligemed to af min Hustrus Brødre, saa jeg for første Gang Hvalfiske, ialt fire, den samme Slags som man paastaar at skulle have opslugt Jonas. Den 18de August 1837 tog jeg Afsked med min Hustru og hendes Slægt, efterladende hende hos dem, hvorpaa jeg i Selskab med Ældste J. H. Hale begav mig paa den Mission, jeg havde i Sigte, i det jeg forlod Kirtland. Vi vandrede ti Mile til Portland og gik der om Bord paa Dampskibet „Bangor" og ankom til «Owls Head», hvor vi gik om Bord i en Slup, som landede os paa de nordlige Foxøer den 20de August.

Byen Vinal-Haven er beliggende baade paa den nordlige og sydlige Foxø paa 44° nordlig Bredde, og Længdegrad 69° 10 Øst. Byen havde paa den Tid jeg besøgte den 1,800 Indbyggere, meget flittige og oplyste samt gjæstfrie mod Fremmede. De erhverve mest af deres Formue ved Fiskeri; saaledes udrustede Byen den Gang over et hundrede Sejlskibe, foruden en Del mindre Skibe. Den nordre Foxø er ni Mile lang og to do. bred, med en Befolkning af omtrent 800. Nævnte Ø havde et Postkontor, en Baptistkirke, fire Skoler og en Mølle, som dreves formedelst Ebbe. Markerne bestod for Størstedelen af daarlig Jord, dog fandtes der adskillige gode Landejendomme, hvilke producerede Hvede, Byg, Havre og Kartofler. De vigtigste Træarter vare Fyr og Birk; desuden frembragtes aarlig en Mængde Stikkelsbær og Tyttebær. Faareavl var disse Øboeres vigtigste Fædrift. Den sydlige Foxø er af Naturen af en saadan Beskaffenhed, at det bliver en Umulighed at give nogen Beskrivelse om dens virkelige Udseende, efter som dens Overflade er af den besynderligste Form jeg nogensinde har seet. Den er ti Mile lang og fem bred — en formelig Stenmasse i Skikkelse af Bjærge, Dale, Klipper og Forbjærge, havende mangfoldige Fjorde, som afgive mange smaa ypperlige Havne overalt. Indbyggernes Antal beløber sig til omtrent 1000, hvilke alle erhverve sig Livets Ophold ved Fiskeri, da der ingen Lejlighed gives for Agerdyrkning; nogle faa Haver blive kultiverede med stor Bekostning. Der findes lidt Faareavl paa Øen. Mange af dens Beboere fiske i New Foundlands Farvande, bringe deres Fisk hjem, tørre den paa flade Stene og tilberede den til Udførsel. De udskibe en Mængde Klipfisk, Makrel og Sild. Paa denne Ø fandtes to Butiker, tre Ebbesavmøller, sex Skoler og en Methodistkirke, over hvilken en Præst præsiderede. Den maadelige Træevæxt der fandtes paa Øen voxede mest i Kløfterne og Revnerne mellem Klipperne. Som en Mærkværdighed fortjener det at bemærkes, at i Øens mange Fjorde findes næsten Fisk af enhver Art

selv Hvalfisken og Hajen fandtes blandt den store Masse Varieteter. Saaledes har jeg nu givet en kort Oversigt over Øerne og Vinal-Haven.

Vi landede først efter at Mørket var indtraadt, ubekjendte og aldeles blottede for Penge. Vi fandt Vej over Klipper og Buske og ankom omsider til et Hus; i det vi bankede paa Døren stak en Kvinde Hovedet ud af Vinduet, og spurgte hvem vi vare og hvad vi ønskede. Vi svarede, at vi vare Fremmede og ønskede Logi for Natten.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Europa. — Danmark. En Beboer i Nærheden af Aarhus har meddelt „Aarhus Amtst.", at man om Aftenen den 20de Januar mærkede en hæftig Jordrystelse, der gjentoges 3—4 Gange og vedvarede i 20 Minutter. — I Staden Kerson i Rusland, har en voldsom Ildebrand anrettet stor Skade. — I Sweitz bevirkede et Jordskred, at Indvaanerne i en nærliggende Landsby maatte i Hast rømme denne. — Tyskland. Ved et Sammenstød mellem det tyske Passagerdampskib „Cimbria" og den engelske Damper „Sultan", i Nærheden af Helgoland Natten den 18de Januar, skete den sørgelige Ulykke, at „Cimbria" med over 400 Personer sank; noget over 50 reddedes. Uagtet det ulykkelige Skib gav anstrængende Nødssignaler, sneg „Sultan" sig uden videre bort. Nogle af Passagererne vare fra Skandinavien.

Amerika. Ved en Baneulykke i Los Angeles Kalifornien, bleve mange Mennesker sammenpressede mellem de ruinerede Vogne og med disse opbrændte, før man saa sig i Stand til at redde dem. — I Indian-Territoriet har der fundet en Fægtning Sted mellem Indianerne og Hvide. — Mexico. I Teynan har staaet et Slag, hvor 50 Soldater og 80 Indianere faldt.

Døde. I Brigham City Utah, den 30te Oktober 1882, Elsa Stohl Broderson. Hun blev indlemmet i Kirken den 27de Maj 1855, ankom til Saltsøstad den 5te Oktober 1860; hun døde i Haabet om en herlig Opstandelse. — I Saltsøstad den 9de December, Josef H., en Søn af Jakob og Juliane Jensen, født 2den August 1879.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.